

Agust Ensesa Bonet
Escola de
Tastavins
del Gironès.

Sidra

Zapiain Sagardoa

Guipúscoa

És una beguda alcohòlica de baixa graduació molt consumida al País Basc. El seu alcohol no procedeix del raïm sinó de la fermentació del suc de pomes seleccionades. Zapiain Sagardoa procedeix en un 100 per cent de suc de poma fermentat. El seu gas carbònic és natural, no afegit. No conté conservants ni sulfits. Pot presentar pòsits o sediments a l'ampolla degut a la seva elaboració absolutament

natural i artesana. Cal mantenir-la en un lloc fresc i amb una temperatura de servei no massa freda; es recomana aproximadament 10 graus. Molt adequada com aperitiu amb pinxos i «montaditos». Maridatge perfecte amb el bacallà amb tomata que serveixen a les tasques del port pesquer de Guetaria.

Preu aproximat: 2,60 euros. Es recomana consumir-la com a màxim durant els deu me-

sos després de la seva elaboració. L'etiqueta porta data límit de consum.

El celler elaborador: Zapiain S.A.T. Està situat a Astigarraga, Guipúscoa. Per a més informació: www.sagardotegi.eu/sidrearias/zapiain / i www.girovi.cat.

Col·leccionisme

Gaudí i les fonts

Xavier Romero

El col·lectiu Filatèlia i Numismàtica de la Societat General d'Aigües de Barcelona (Finusgab) ha aprofitat la seva 44 exposició per recordar la font dedicada a l'arquitecte Antoni Gaudí i Cornet (Reus 1852 - Barcelona 1926) i retre-li, d'aquesta manera, un ben merescut homenatge.

L'entitat barcelonina celebra, doncs, més de quaranta anys d'activitat i en cada edició tria una font emblemàtica de la ciutat per recordar-la i immortalitzar-la a través de diversos efectes filatèlics, per una banda i una medalla al·lusiva, per una altra banda. Enguany, i sota el títol de «Pedra, ferro, aigua i llum», el tema central és la font en memòria de l'arquitecte, situada al començament de l'avinguda que porta el seu nom enfront de la basílica de la Sagrada Família, i essent un dels signes de distinció un gran medalló de bronze incrustat a la pedra, que mostra el perfil gaudià signat l'any 1952 per Xavier Robert.

Tant la peça numismàtica com la portada del butlletí, el sobre, el matasegells i la targeta commemorativa, afegeixen la caricatura que en «Quelus» realitzà l'any 1926 i que va ser publicada a La Vanguardia. Pel que fa al butlletí que s'edita coincidint amb la mostra filatèlica i numismàtica, diversos socis i col·laboradors tracten de temes de col·leccionisme, amb una especial atenció sobre l'aigua. En la present avinentesa, n'ofereixen aquests articles:

«Gaudí i el temple de la Sagrada Família», «El Meridiano, el Paralelo y el Metro de Barcelona», «2011, Any Internacional de la Química»; «La filatèlia temàtica de l'aigua: l'estalvi domèstic», «La web de Finusgab i el seu segon aniversari». Tot allò, acompanyat de la preceptiva editorial, força il·lustracions i altres notícies d'interès. L'escrit titulat «El Meridiano...», desenvolupa al llarg de 14 pàgines de dita publicació un estudi pormenoritzat sobre la creació del metre, la triangulació del meridià a la Ciutat Comtal, la medició entre Rodes i Barcelona, La Torre de les hores i Far de la Barceloneta, el científic Francesc Salvà, el meridià de Greenwich, la resta dels meridians, Jorge Juan i Santacília, la línia equatorial, l'avinguda Meridiana de Barcelona i el Paral·lel. L'estudi té com a base documents filatè-

lics, cartòfils i gravats al·lusius, que mostren un cop més l'erudició i la recollida de material documental que arriben a assolir aquests aficionats. Uns treballs de recerca que vénen a complementar els que puguin realitzar els historiadors diguem-ne no col·leccionistes, i que tot i la seva manca de pretensions i en molts casos de forma anònima, no desmereixen gens ni mica la feina dels professionals.

La història d'aquests 44 anys de Finusgab s'esdevé rica i engrescadora. Les 12 primeres exposicions tingueren lloc al magatzem del carrer Lepant i a la seu central del Passeig Sant Joan; a la 13ena comença el camí dels matasegells i medalles commemoratives, tot dedicant-les com hem dit abans, a les fonts més representatives de la capital catalana, des de Canaletes, fins a la d'enguany la de Gaudí en front de la Sagrada Família. Els col·leccionistes compten amb la col·laboració de la seva empresa Aigües de Barcelona, que els cedí l'any passat els locals de la torre Agbar, i ajuden a la promoció i a les visites al Museu de l'Entitat, «on l'aigua viu, on vius l'aigua», situat a la carretera de Sant Boi, a Cornellà de Llobregat.

Gironins del segle XIX

Emili Saguer Olivet

Dos reis, dos dictadors, una república i una guerra civil. Si n'havia vistes de coses! Mai s'hagués imaginat que el país canviaria tantes vegades de rumb. Però, malgrat tot, la seva feina sempre va ser necessària, manés qui manés. Emili Saguer Olivet va néixer el 1865 a Maçanet de Cabrenys i, després de fer els estudis inicials, es va traslladar a Barcelona on va matricular-se a la carrera de lleis. Tot seguit es va doctorar en dret civil i canònic i, quan només tenia 26 anys, el 1891, va aconseguir una plaça de notari a Girona que va mantenir la resta de la seva vida.

Més enllà de les tasques pròpies de la seva professió, Saguer va dedicar una part important del seu temps a estudiar el dret civil català. Cal tenir en compte que el 1889 Catalunya s'havia oposat al projecte de Codi Civil espanyol que volia uniformitzar les lleis de tot el territori estatal. El catalanisme va fer una intensa campanya perquè el Principat no perdés el seu dret propi. El notari gironí va formar part d'aquest moviment i, fruit d'això, va ingressar a les files de la Unió Catalanista. De fet, fou delegat de Maçanet de Cabrenys a la famosa reunió de les Bases de Manresa celebrada el 1892. Bona prova del seu interès pel dret català són els moltíssims articles i assajos que va publicar sobre aquesta qüestió. El 1895 signava el treball «Situación del derecho catalán ante el Código Civil» i més endavant «Estudios sobre la Codificación del Código del Derecho Civil Catalán». Després van venir una infinitat de títols que abastaven des dels fideïcomisos fins a aspectes de dret agrari. Això el va convertir en un jurista de referència arreu de Catalunya. No és estrany, doncs, que després de la caiguda de la dictadura de Primo de Rivera el 1930 i mentre es preparaven les eleccions que desembocarien en la Segona República, aquest notari fos escollit president de la Diputació de Girona.

Val a dir que la seva evolució ideològica al llarg d'aquells anys va ser radical. Si el 1893 des de la Unió Catalanista reclamava un estat propi per Catalunya integrat dins la monarquia espanyola, el 1935 va fundar la revista «Cataluña española», on defensava la unitat de les províncies espanyoles i la propietat privada. Aquest gir s'explica, en part, com a reacció a la famosa llei de Contractes de Conreu impulsada per la Generalitat. Segons un article de Josep Maria Mas a la Revista de Girona, Emili Saguer va morir el 1941, als 76 anys. Des de la seva notaria havia vist dues monarquies, una república, dues dictadures i una guerra civil.

Xavier Carmaniu Mainadø
Historiador
i periodista